

erkjendte, forandrer Sagen noget; — det vil altsaa, hvis der er Feil ved Loven, blive deres Ansvar, som meente, at den ikke skulde undersøges nøiere. Men med Hensyn til det Ufsnit, som nu er for, er Sagen en anden. Det er — jeg kan ikke komme til andet Resultat, hvad Nr. 2 og 4 angaaer — væsentlig afvigende fra, hvad der hidtil har været gjældende Regel; saadanne Forslag ere ikke komne fra Landstinget til det andet Thing, og dersom det ærede Landsting nu antager saadanne Bestemmelser, uden at give Leilighed til den alleromhyggeligste Drøftelse af dem, saa har det — jeg maa sige det reent ud — gjort Uret. Der er mange Interesser, som berøres af disse Bestemmelser. Det er ikke sagt, at jeg, som tildeels har staaet ene, kunde være istand at overbevise Thinget; men hvem kan indstaae for, at, dersom Sagen var drøftet i et Udvalg, hvor Forklaring af Ordene gives lettere fra Mund til Mund, Resultatet i dette Udvalg da ikke var blevet forskjelligt fra nu; vilde da ikke Sagen, støttet af et heelt Udvalg, staae ganske anderledes i Thinget? Jeg maa gjøre opmærksom paa, at vi staae her ligeoverfor en Sag, som har megen Interesse for mange Medlemmer i Thinget, ikke en personlig, men en almindelig Interesse, og jeg maa endnu for mit eget Bedkommende tilføje — navnlig troer jeg, at der er engang af den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbiager) gjort en Hentydning dertil, at skøndt jeg har været Bøndværksteder, har jeg dog i høi Grad beskæftiget mig med Bøndledninger. Det er et Anliggende, for hvilket jeg i høi Grad har interesseret mig, og jeg har maaskee havt mere med den Slags Anlæg at gjøre end de fleste. Jeg staaer jo imidlertid næsten ene ved denne Leilighed. Men troer nu det ærede Thing virkelig at handle ret i at vedtage en saadan Bestemmelse imod en bestemt Indsigelse fra et enkelt Medlems Side, naar dette enkelte Medlem siger: jeg troer, at denne Sag er urigtig, men skal den kunne anses for rigtig, saa lad det vise sig ved en saadan Drøftelse, som ethvert nyt Lovudkast har Krav paa, navnlig naar der er Tale om Bestemmelser, der ere saa indgribende i Enkel-

tes Rettigheder, i den ene Bønds Forhold til den anden.

Nørgaard: Jeg vil blot med et Par Ord udtale, at naar jeg tidligere tilfod mig den Ytring, at jeg troede, at Sagen stod saaledes, at det væsentlig beroede paa Thinget selv, ligesaa meget som paa den høitærede Minister, hvorvidt man kunde bibeholde § 14, som den er, og den høitærede Minister nu har udtalt, at jeg ikke i denne Henseende kunde være uvidende om hans Stilling, saa kan jeg ikke nægte, at jeg finder mig foranlediget til at udtale, at efter hvad den høitærede Minister har udtalt i det andet Thing, er jeg fuldkommen berettiget til den Mening, jeg udtalte; thi der har han tidligere udtalt, at han vilde see, hvorledes Sagen stillede sig her og om den mødte sær Betænkelse her, inden han tog nogen bestemt Beslutning i dette Punkt. Hvad det angaaer, som den ærede sidste Taler yttrede om Thingets Genstodighed, eller om hvorvidt Thinget gjorde Uret, naar det gik ind paa § 14, da skal jeg ikke nu indlade mig derpaa.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at den ærede Landstingsmand i denne Henseende rigtig forklarer, hvad jeg har sagt i det andet Thing, og om jeg ogsaa har udtrykt mig saaledes, som han sagde, saa troer jeg dog, at naar nu dette Punkt har fundet saa megen Modstand her i Thinget, at der er to ærede Landstingsmænd foruden mig selv, som have stillet Øndringsforslag om, at Bestemmelsen skal udgaae, maa han indrømme, at Forhandlingerne ikke have været af den Beskaffenhed, at jeg kan forlade de Betænkelseheder, som jeg mener kraftig nok at have udtalt baade paa det ene og paa det andet Sted.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Øndringsforslag af M. B. Bruun til § 14:

At Post 2 udgaaer.
for k a s t e d e s med 20 Stemmer mod 16.